

dig Enighed paa saa godt som alle Punkter med Hensyn til Indholdet af disse Koncessioner og de reglementariske Bestemmelser, der følger disse. Der har kun paa et enkelt Punkt været en Divergens, som jeg kortelig skal berøre.

Der er i Koncessionen en Post 11, som bl. a. omhandler Spørgsmaalet om, hvorledes man skal gaa frem i Tilfælde af, at der skulde opstaa Arbejdsstridigheder mellem Selskaberne og deres Personale, Stridigheder, som kunde give Anledning til, at Telefonerne blev sat ud af Drift en kortere eller længere Tid. Dette Spørgsmaal har været indgaaende drøftet i Kommissionen. Det lykkedes ikke der helt ud at komme til Enighed med Hensyn til det endelige Resultat. Der var megen Stemning for, at i Tilfælde af Arbejdsstridigheder mellem Selskabernes Bestyrelser og Personaler, som ikke kunde overvindes, skulde Stridsspørgsmaalene henvises til Voldgift og Mægling i Former, der sikrede en endelig Afgørelse af Spørgsmaalet, altsaa en saakaldt tvungen Voldgift. Dette stødte imidlertid paa stærk Modstand fra Selskabernes Personaler og disses Organisationer. Et Flertal i Kommissionen turde derfor ikke fastholde den Form, jeg her har nævnt, men indsatte en Bestemmelse om, at en saadan Voldgift kun kunde ske, forsaavidt der var Enighed derom mellem Bestyrelse og Personale for det paagældende Selskab. Nu siger det sig selv, at efter denne Afattelse vil den ene af Parterne kunne nægte enhver Forhandling, eller at indledede Forhandlinger vil kunne drives til et Punkt, hvor man siger: Nej, nu er der ikke Tale om, at vi vil forhandle mere; saa risikerer man følgelig, at hele Telefondriften standser.

Vi var 3 Medlemmer i Kommissionen, som vanskeligt kunde tænke os en saadan Eventualitet, nemlig, foruden mig, de Herrer Abrahamson og Oluf Jensen. Vi mente, at Telefondriften i den Grad er blevet en Del af Forretningslivet, at en Standsning af den ligefrem vilde blive en Kalamitet, og at der derfor maatte indsættes saadanne Bestemmelser i Koncessionerne, at de sikrede en endelig Afgørelse af de Stridigheder, der kunde opkomme mellem Selskaberne og deres Personaler. Jeg tror fremdeles, at det vil være absolut nødvendigt at komme dertil. Jeg tror ikke, det gaar an at udsætte Samfundet for den Kalamitet,

det vilde være, hvis Telefondriften for en større Landsdel pludselig standsede og standsede for en længere Tid. Og naar jeg agter under de senere Forhandlinger at foreslaa Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg, er det ene og alene, for at man kan faa gjort et alvorligt Forsøg paa, om ikke det skulde kunne lykkes ved Udvalgsbehandling at komme til Enighed om en saadan Afattelse af disse Bestemmelser, at man var betrygget mod, at en saadan Kalamitet kunde indtræde. Anden Grund til Udvalgsbehandling ser jeg ikke, idet Lovforslaget og de Resultater, som foreligger baade i dette og i Kommissionsbetænkningen, er fremgaaet af lange og meget besværlige Forhandlinger og danner et saa fasttømret Hele, at det vil være overordentlig vanskeligt at indlade sig paa at foreslaa Ændringer deri. Med Hensyn til det Spørgsmaal, jeg her har nævnt, gaar det derimod meget vel an at foretage en Ændring, fordi det ikke i den Grad berører de økonomiske Overenskomster, som ligger til Grund for Lovforslaget.

Det foreliggende Lovforslag knytter sig helt og holdent til Betænkningen, og jeg anerkender, at den højtærede Minister har forelagt Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget af Kommissionen, hvad jeg dog ogsaa havde ventet. Jeg skal ikke komme ind paa at gennemgaa Lovforslaget i alle dets Enkeltheder, da den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale forleden Dag gjorde udførligt Rede derfor. Dog vil jeg nævne de vigtigste af de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder.

I Lovforslagets § 1 bestemmes det da for det første, at de indgaaede Koncessioner kan omfatte et eller flere af de tidligere koncessionerede Omraader samt tillige saadanne Omraader, hvor Staten hidtil har anlagt og drevet Telefoner til Besørgelse af den lokale Trafik. Det vil sige, at i Tilfælde af, at Staten har Telefonanlæg, som kunde tænkes optaget under Landsdelens almindelige Telefontrafik, kan de ikke overdrages ved Salg til de bestaaende Selskaber, men de kan overdrages til Forpagtning paa saadanne Vilkaar, som fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder. Det bestemmes tillige, at de nye Koncessioner skal gælde for et Tidsrum af 20 Aar. Indenfor Kommissionen har